

Антипова Аліна Костянтинівна,
курсант 2-го курсу факультету підготовки фахівців
для підрозділів стратегічних розслідувань
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
науковий керівник: **Кіяниця Володимир Миколайович,**
викладач кафедри кримінального процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ОСОБЛИВОСТІ ПРИТЯГНЕННЯ СУДДІВ ДО КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Кожна людина відповідно до нашого законодавства має право на справедливе та неупереджене судочинство. Саме тому судді котрі порушують норму закону та приймають рішення котрі суперечать нашому законодавству повинні нести за це відповідальність. Адже судді посідають особливе місце в суспільстві і порушення ними норм законодавства викликає в суспільстві недовіру до законодавства в цілому.

Тобто можна сказати, що саме недотримання закону з боку суддів найбільш негативно впливає на розвиток злочинності в Україні. Адже приймаючи неправомірні рішення вони не лише шкодять особі котрій виносять неправомірне рішення, але й псують імідж судової влади.

Досліджуючи питання щодо притягнення суддів до кримінальної відповідальності за постановлення завідомо неправосудного рішення, О.В. Капліна, В.І. Тютюгін, І.А. Тітко, на наш погляд, роблять цілком обґрунтований висновок про наявність трьох складових, що характеризують постановлення суддею завідомо неправосудного рішення:

- 1) рішення суду має бути неправосудним;
- 2) неправосудне рішення судді має бути постановленим;
- 3) постановлення неправосудного рішення має бути завідомим [1, с. 42].

Так для протидії незаконним рішенням суддів була розроблена ст. 375 Кримінального кодексу, яка передбачає відповідальність за постановлення

суддею (судьями) завідомо неправосудного вироку, рішення, ухвали або постанови [2].

Так після прийняття даної статті Кримінального кодексу в період з 2015 до 2019 до єдиного реєстру судових рішень внесено 1865 за ст. 375 КК України, а до суду надійшло 17 обвинувальних актів. Тобто ми можемо спостерігати, що після введення в дію дану норму закону, справи про недбалість суддів почали розглядатися.

Проте, навіть введення в дію даної статті кримінального кодексу не змінило того факту, що судді приймають завідомо неправомірні рішення. Так за статистичними даними у 2015 році було зареєстровано 388 кримінальних правопорушень за статтею 375 КК України, а вже у 2018 році - 457. Тобто можна зробити висновок, що навіть можливість кримінальної відповідальності не лякає суддів.

Водночас з аналізу судової практики вбачається, що з 2015 року в державі винесено лише 7 вироків за ст. 375 КК України. Причому тільки 2 — обвинувальні, до того ж один — на підставі угоди та один — із застосуванням амністії. В інших 5 випадках вирокі були виправдовувальними [3].

Тобто навіть введення в кримінальне законодавство покарання за даний вид злочину судді не бояться покарання, адже дивлячись на статистику ми бачимо, що навіть якщо суддю і притягують до відповідальності зазвичай все завершується виправдовувальним рішенням. Саме тому нам необхідно приділяти більше уваги даним справам.

Отже, виходячи з цього ми можемо зробити висновок, що в нашому законодавстві існують проблемні питання не лише у висуненні обвинувачення, але й насамперед у визначенні покарання за даний вид злочину.

Бібліографічні посилання:

1. Тютюгін В. І. Постановлення суддею завідомо неправосудного вироку, рішення, ухвали або постанови: окремі аспекти застосування ст. 375 Кримінального кодексу України / В. І. Тютюгін, О. В. Капліна, І. А. Тітко //

Вісник Верховного Суду України. - 2012. - № 2. - С. 42-48. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/vvsu_2012_2_11. (дата звернення: 01.02.2021);

2. Кримінальний кодекс України. Дата оновлення 04.12.20210. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2341-14#Text> (дата звернення: 01.02.2021);

3. Кримінальний процесуальний кодекс України № 4651-VI, від 13.04.2012. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text> (дата звернення 01.02.2021)

Бакай Ілона Петрівна,
студентка юридичного факультету
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Шиян Анатолій Григорович,
старший викладач кафедри
кримінально-правових дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ПРОТОКОЛ СЛІДЧОГО ЕКСПЕРИМЕНТУ: ОСОБЛИВОСТІ ЙОГО СКЛАДАННЯ ТА ОФОРМЛЕННЯ

Слідчий експеримент є однією із слідчих (розшукових) дій, що широко застосовується в правоохоронній практиці і є розповсюдженим способом збирання фактичних даних у кримінальних провадженнях.

З цього приводу слушною є думка професора В.М. Стратонова, який зауважує, що слідчі дії, а з 2012 року слідчі (розшукові) дії являються дійовим інструментом у процесі розслідування і займають основне місце в доказовому праві, як засоби пізнавальної діяльності [1, с. 174]. Так само і слідчий експеримент відіграє важливу роль у процесі збирання, перевірки, дослідження, оцінки і використання доказів з метою встановлення обставин, які підлягають доказуванню в кримінальному провадженні. Важливість цієї слідчої (розшукової) дії також полягає в тому, що вона переважно виступає засобом перевірки зібраних у кримінальному провадженні фактичних даних.

Слід зазначити, що саме проведення слідчого експерименту супроводжується, в першу чергу, складнощами організаційного характеру.